

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

6. Sciens Paulus quia vna pars erat Sadducæorum, altera Pharisæorum, exclamavit in Concilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

tantum pseudocleri Calvinistici clamores excitat, sed vincula quoque & carceres multata subit. Tristis hæc quidem & ciuibus meis indigna, sed nimis vera & necessaria oratio est, ut Calvinismi genius, qualis sit, propius intelligatur.

6. *Sciens Paulus quia una pars erat Sadduceorum, altera Phariseorum, exclamavit in Concilio.*

MUtra sibi hoc loco adnotanda iudicavit Calvinus, quibus Catholicam Ecclesiam variè traduceret. Sed in eius caput omnia recident. Primum observat, impios, quamvis hostiliter inter se dissideant, ubi gerendum est bellum cum Evangelio, sua certamina obliuisci. Satan enim discordiarum pater unum hunc consensum inter eos procurat, ut ad extinguendam pietatem eadem sit illis mens & idem animus. Hoc totum in varias ac multiplices hodie hæreticorum sectas, Lutheranos, Calvinistas, Anabaptistas optimè quadrare, quotidiana eorum contra Catholicos certamina, & unius Catholicæ religionis impugnatio conformis ad oculum testatur. Quæ de re in Promptuario nostro Morali plura diximus. Et in una Anglia tot illic sectæ ac dissidia Protestantes, ad arbitrium Principis religionis suæ placita conformantes (quos, quia in dogmatibus Calvinum, in tota politica & cultu

Domig.
22. post
Pent. t. I.
Anglo-
Calvini-
stæ curita
dici.

cultu externo Anglicana comitia sequuntur, Anglo-Caluinistas nuncupamus) Puritani Barrovistæ, familia amoris, contra solos illic Catholicos cruentis legibus exagitandos & extinguendos vnanimiter conspirant. Huius in se ac suis Satanicæ conspirationis conscius

Caluini
ars, crimē
in alios
deuolu-
re, cuius
ipse sibi
consci-
us.

Calvinus, scabiem suam fœdissimam alijs affricare contendit; & quod in illum aptissimè dici posse videbat, ne diceretur, nèue de ipso alijsque sectarijs hoc lector cogitaret, crimen in alios deuoluit, arte ac more vni Calvinò valde familiari. *Sic hodie (inquit) videmus factiones, quæ in Papatu feruent, tantisper quiescere, dum communibus studijs Euangelium opprimant.* At quæ tandem in Papatu factiones feruent, quæ illic sectæ, quæ dissidia, circa religionis doctrinam audiuntur? Vhanimes prorsus in causa fidei esse Catholicos, & in vna Ecclesia sub vno capite Rom. Pontifice vnitatem arctissimam conseruare, adèò res notā, comperta, clara, & indubitata est, vt hanc ipsam vnitatem & cōspirationem irrideat alibi ipse Calvinus, subfannent alij hodie Protestantes, & vnitatem quidem sed Antichristianam obijciant, quia vni capiti Rom. Pont. omnes parent, quos isti Satanae ministri Antichristum appellirant. Ita palam mētiri nihil erubescit Calvinus. Atqui non hoc ille frustra mendacium adinuenit. Video enim quale mox corollarium inde inferat. *Quò (inquit) plus animi Christi discipulis esse conuenit ad fouendam veritatem, vt simul con-*

Tract. de
scandalis.

in illi

iuncti melius resistent. Iacto insignis mendacii fundamento, classicum canit, omnesque horum temporum sectas fax orbis animat & armat, ut iunctis animis ac copiis vnam Catholicam Ecclesiam fortiter impugnent. Sed stat inuicta Catholica Christi Ecclesia, contra quam portæ inferi non preualebunt.

Hoc defunctus mendacio ad aliud pergit Calvinus, idemque atrocius. *Sectarum* (inquit) origo inter Iudeos fuit legis corruptela: quemadmodum simili poena Dominus in Papatu vltus est verbi sui profanationem, quum varijs hominum figmentis corruptum foret. Calumniatori respondeo: Nec ullam verbi diuini profanationem in Ecclesia Catholica probare Calvinus potest (proprium hoc est Caluini scelus, ut hæc nostra Antidota tam multis exemplis docuerunt ac docebunt) nec hominum figmenta, sed doctrina Apostolica, per Episcoporum & Pastorum perpetuas successiones ad nos vsque deducta, in illa vigent; nec denique sectarum & schismatum poena in Ecclesiam Catholicam recidit, sed in illos nefarios impostores, qui non erant ex nobis, 1. Ioan. 22. sed exierant de nobis.

Memor rande Calvinus tot hodie sectarum, quas, qui Euangelium profitentur, excitant, & excitatas fouent, in hanc querimoniam prorumpit: *Quod magis timendum est, ne horrida nobis, qui Euangelium obtendimus, inest dissipatio, & luctuosior quàm quæ fuit in Papatu, cuius indicia quædam apparent. Nec mirum est,*

*Euangelii
corum dissipa-
tionem
ominatus
Calvinus.*

R. 5

quum

quā tot modis iram Domini ingratitude nostra prouocet. Habemus confitētem reum; nisi quod crimen in genere agnoscit, suum non profitetur. Vnus quippe Calvinus dissipationem, de qua conqueritur, plurimum auxit. Ille enim post Lutherum & Zyvinglium, neutri cedere volens, sua propria & nefaria placita, circa Sacramentorum maximē doctrinam, & externam Ecclesiae politiam, ē suo cerebro depromens, callideque & artificiosē insinuans, ytrique illi sectae partim illudit & inposuit, partim apertū bellum indixit. Zyvinglianos sua cōcordia de Sacramentis naso suspendit adunco; suo erecto Consistorio ineptae & crassae politicae redarguit. Contra VVestphalum Lutheranū & alios aperto Marte pugnavit. Post aliquam nihilominus sectarum Euāgelicarum consolationem, fore ut totam orbe Ecclesiam Deus nō deserat, sicut apud Iudaeos in effreni illa sectarum licētia suam Ecclesiam Deus seruauit, Papatus exemplo rē confirmare molitur. Idem (inquit) accidit in Papatu: nam cum illic euerso Dei cultu, oppressa salutis doctrina, deiecto Christi regno, palam regnauerit impietas (schemata haec sunt Calvinianae eloquentiae mēdacissimae) Deus tamen occultas reliquias seruauit: & semper aliquid tritici latuit sub palea. Haec exempla simul conferre, valde est utile. Impostori respōdeo: Primum, quas fingit reliquias, in alio quodam opere prolixē refutauimus, & cerebri Calviniani inaniss-

In Prin-
cip. fidei
lib. 3. c. 10

inanissimum esse spectrū demonstrauimus. Exemplorum, quæ finxit, collatio, quam ita vtilem prædicat, quò tandem (opinamur) spectat? Huc nimirum, vt in tota illa sectarum colluue & horrenda dissipatione eorum qui Euangelium obtinent, Geneuensis Consistorij reliquias (à quo ceteræ reformatæ scilicet Ecclesiæ per Germaniam, Heluetiam, Angliam, penitus abhorrēt) à Deo seruandas, veluti aliquid tritici inter paleas confidat lector. Aliam huius collationis utilitatem non video. Quam vt ceteræ reformatæ (scilicet) Ecclesiæ laturæ sint, ipsæ viderint. Nunc plenè velis iterum in Catholicos incurrit. *Hodie (inquit) quum inuehi-* mur in Papatum, reclamant conductitij eius patroni, nihil esse absurdius, quàm fingi Dei Ecclesiam pluribus seculis fuisse prorsus extinctā. Non conductitij patroni, sed docti & voluntarij tractatores Catholici (quorum pleriq; ne obolo quidem ditiores propterea facti sunt) verissimè & cordatissimè hoc aduersus omnes impios sectarios reclamant. Quid pro illis responderet Calvinus? *Quasi verò (inquit) fingamus, nullū fuisse superstitem Deo populum, ubi ad defectionem prolapsi sunt, qui debebant purum Dei cultum asserere. Nos verò corruptam ab illis tyrannis Ecclesiam Dei fuisse conquerimur, profanatum fuisse templum Dei, ut parum à porcorum bara differret, dissipatum fuisse gregem Christi, dirutumque eius onile: deniq; Ecclesiam absconditam*

Rr 2 fuisse

Geneu-
ses reli-
quias toto
orbe ser-
uandæ.

Ecclesiæ
vniuersalẽ
interitum
docēs Cal.
docere se
negat.

Ecclesie
totius in-
teritum à
Caluino
doceri in-
uictè pro-
batur.

fuisse ab oculis hominum, ut tamen electos suos Do-
minus (licet dispersos) agnosceret, & absconditos sub
alis suis foveret. Atqui quantò magis Ecclesia
ruinam & dissipationem exaggerat Calui-
nus, tantò magis inuictè demonstrat nullum
fuisse superstitem Deo populum, quod veluti ab-
surdissimum à se suisque fingi negat. Nullus
Dei populus est extra Ecclesiam Christi: Nul-
la Ecclesia Christi est absq; Pastoribus, Do-
ctoribus, & Prepositis, qui illam pascant, re-
gant, doceant: Nulli tales Pastores, nulli
Doctores existerunt: Ergo & nullus Dei po-
pulus superstes fuit. Nullos extitisse Pasto-
res, Doctores, &c. ipse Calvinus agnoscit,
dum absconditam fuisse ab hominum oculis Eccle-
siam disertè affirmat. Quæcumque quippe
Ecclesia Pastores & Doctores habet, illa
abscondita ab hominum oculis esse nò po-
test. Illis quippe dixit Christus: *Vos estis lux
mundi. Civitas supra montem posita abscondi non
potest. Illos posuit Spiritus S. regere Ecclesiam suam.*
Regere homines non possunt, qui ab homi-
num oculis absconditi sunt. De illis dixit
Christus, *Dic Ecclesia.* Dicere aut denuncia-
re quempiam hominibus penitus ignotis &
absconditis nemo potest. Hæc & alia gra-
uiora absurda portetotum hoc Caluini pa-
radoxum consequuntur, quæ alibi latius tra-
ctauimus. Caluini figmentum de latentibus
electis soli Deo cognitis, simili absurditate
laborat. Electi extra Ecclesiam nò sunt: Ec-
clesia

electa necessario propter causas antedictas
visibilis & omnium oculis conspicua est: Fin-
gi igitur tales electi non possunt. Sed & illud
putidissimum commentum suo etiam lo-
co seorsim refutauimus. Prosequitur Cal-
uinus: *Quam stultè verò honorum titulis* (Episco-
porum, Pastorum, Doctorum titulos intel-
ligit) *superbiant Papistæ, hinc patet, quod olim Iu-* Stolidis-
sima Cal-
uini col-
lectio.
daicam Ecclesiam non vulgus hominum, vel aliqui
privati, sed ipsi Sacerdotes exitialibus disidijs scide-
runt. O quam putida collectio! Apud Iudæos
Sacerdotes Ecclesiam scindebant: ergo in
tota Christi Catholica & aspectabili per or-
bem Ecclesia omnes Episcopi, Sacerdotes,
Pastores, Doctores, huiusmodi titulos fru-
stra tenuerunt. Addamus nunc aliam colle-
ctionem. Apud Iudæos Sacerdotes Eccle-
siam scindebant: ergo apud omnes qui ho-
die Euangelium obtinent, omnes Pasto-
res, Ministri verbi, Seniores, Superintēden-
tes, & quicquid aliud in Euāgelicorum ho-
die titulis est, frustra ab illis obtinentur,
frustra de illis honorum titulis superbunt,
frustra huiusmodi titulos sibi vendicāt. Per-
gamus adhuc ulterius: ergo & quaecumque
tandem Ecclesia, siue nunc siue futuris tem-
poribus, Præpositorum aut Pastorum titu-
los gerit, frustra & inaniter tales obtēdunt.
Sacerdotes Iudaici exitialibus disidijs Ec-
clesiam sciderunt: ergo & Christiani Sacer-
dotes omnium temporum atq; ætatum exi-

Rr 3 tialibus

tialibus quoq; dissidijs eam scindunt. Hæc est insani hominis, qui sua libidine & audacia omnia confundit, furiosa collectio. Sed eius dementiam ac turpitudinem iam alio in loco contra Calvinum patefecimus. Hic enim homo suavis in huiusmodi dementijs plurimum se oblectat, easque frequenter & identidem repetit. Vide nunc ex tam putida & furiosa collectione quale classicum canit Calvinus: *Quare non est cur fortiter resistere dubitemus Papæ & suorum omnium arrogantiæ, quibus cum idē habemus certamē quod Prophetæ & Apostolici ætatis suæ Sacerdotibus. Sicuti autem sanctis viris nō obstitit Ecclesiæ reuerentia, quò minus impij maiorū Sacerdotū tyrannidem vexarent, ita nos inanimibus larvis terreri non decet, quibus se fallaciter venditant Papistæ, quum tamen pietatis doctrinam abiecerint.* Huic quoque furiosæ comparationi, tā quoad veteres *Prophetas, quā quoad †Apostolos, in alijs Antidotis nostris, ubi eandem rursū Calvinus instituit (in hoc disputandi genere sibi plurimum placens) quantū satis erat, satisfecimus, latissimumque discrimen inter Prophetarum veterum reprehensiones, atque hæreticorum hodie rebelliones, ostendimus: Apostolos verò nulli Ecclesiæ restitisse, perspicuè docuimus: in utroque summam Caluini stoliditatem manifestam fecimus.

CAP.

In Anti-
dot. Eug.
ad Ioann.
c. 7. v. 43.
& c. 8. v.
39.
Item ad
Matth. c.
21. v. 42.

*Ad Roā.
c. 7. ver. 48
in fine.
†Ad Ioā.
c. 16. v. 2.